

— Баремъ десетина хиляди да бѣше далъ... То знаешъ, е за твое улеснение.

— Нищо... не мога нито левъ... — отвърна Илия плачевно.

Наню помълча, тракна два пжти съ броеницата и процеди сухо:

— Ще се озоришъ догодина...

Илия сви рамене:

— Какво да правя?

— Дай голѣмото си момче... Какъ се казваше?... Дай Михала да ми събира яйца. Хемъ занаятъ ще научи, хемъ ще помогне въ плащането.

Илия дигна вежди:

— Знамъ ли?

— Нѣма какво да се чудишъ, — сопна се окуражително Наню. — Яйцарството има бждаще, ще се отрака въ търговията, ще стане човѣкъ... Да почне съ време, пъкъ и като е грамотничкъ...

— Втори класъ свърши...

— Ето, виждашъ ли? Че какво има за мислене още?... На първо време ще походи така.. да го опитамъ само. Сетне ще му дамъ по десетъ лева на день и процентъ... Хората кжщи хранятъ съ яйчарлъка, какво си мислишъ ти!

— Ами... да го дамъ пъкъ! — отстъпи Илия.

— Още утре го доведи у насъ.

Дълго преглъща горчивата слюнка Илия, докато да обади на жена си. И най-сетне се реши Ганка отначало каточели не го разбра, проточи вратъ и мигна любопитно.

— Какво? Да събира яйца?

— Че срамота ли е? — пристори се на очуденъ той.

— Зароби ни!.. — пламна тя. — Докопа ни за гушитѣ!... Ще ни направи аргати... Ще ни натъпчи